

POŘÁD JSEM TO JÁ

Co rozlišuje člověka od hromady hlíny?
...slovo...

V lese...
Stojí postava tam,
Říkám si – tu určitě znám.
Když ke slunci se otočí,
Lesknou se modré oči.
Záblesk hnědých kudrlinek,
A v nich – zlatý pramínek.

Báseň...
Snad bude líbit se tobě,
Je o dost divné době.
O jedné osobě a půl roku,
Kteří jdou spolu, bok po boku.

A o té postavě v krásném lese,
A myšlenkách, které si nese.
O té zvláštní siluetě,
Zkrátka o mně – o Markétě.

Odsouzena od ostatních,
Snad za vzhled či za smích?
Ne...
Za nemoc a za chování,
Za tichost a za jednání.

Příliš mnoho děje se rozruchu.
Slyšeli jste to? Markéta!
Co? Má prý psychickou poruchu.
Panika nebo porucha schizofrenní?
To je přece jedno, normální to stejně není.

Člověk není blázen,
Ale stejně je vyřazen.
To je fakt názor středověký,
Ano, pravda, užívám léky.
Jinak mi není nic.
Ale to můžu řvát z plných plic.

A co se týče tichosti,
To provozuju s radostí.
Přemýšlet a snít v klidu,
Nemusím to hned vyprávět lidu.

Falešní přátelé, falešné city,
Z představ – slunečných a bílých,
Jak jinak, vrátím se do reality.

Jsi blázen, jsi panikář, schizofrenik...
A má snad můj život menší ceník?
Ne...

Rozhodnuto, vyškrtnuto ze seznamu.
Nebojte se, lidi, tady nezůstanu.
Jdu hledat pravých přátel pár,
Aby život můj dostal nový tvar.

A tak ztrácí se postava v dáli,
Jak by si někteří jistě přáli.
Naděje září z jejího těla,
Ano, odchází, přesně jak chtěla.
A okolo spousty věrných společníků.
Ztrácí se...
V poli rozkvetlých slunečnic.